

Proti
zobnemu
kamnju

SARGOV

KALODONT

delali sprejemni izpit in nameravajo prositi za sprejem v dijaško semenišče, se naj kar po opravljenem izpitu predstavijo semenškemu ravnateljstvu. — Ravnateljstvo kn. šk. dijaškega semenišča v Mariboru, Koroševa ulica 12 (nasproti klasični gimnaziji).

Jugoslovanska gasilska zveza »Ljubljana« naznanja vsem udeležencem letošnje glavne skupščine v Celju, da je dovolilo ministrstvo

saobračaja z odlokom M. S. br. 11.007 od 19. maja t. l. polovično vožnjo z vsemi vlaki, izvzemši ekspresnega. Celi vozni listek se kupi, s katerim se bo peljal vsak udeleženec na povratku v času od 6. do 11. julija t. l. Žig o udeležitvi prejme vsak na skupščini; zato nihče ne oddaj listka ob prihodu v Celje!

Ako kupiš v prodajalni Ivan Trpin, manufakturna trgovina v Mariboru, Vetrinjska ulica 15, dobiš koledar »Slovenskega gospodarja« zastoj.

Samo 68 Din par moških ali ženskih čevljev, garantiranih iz samo pristnega usnja, Stermec — Celje.

»Sveta birmica«, pouk za birmance, za starše birmancev in za botre, je zelo priročna spominska knjižica na sv. birmo. Stane samo le 3 Din. Naroča se v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Čebele brez žela.

Naši čebelarji bi najbrž pozdravili dejstvo: čebela brez žela! Bila bi velika prevara, primerjati »čebelo brez žela« z »rožo brez trnja«. Narava sama je že napravila ta poskus v osrednji Ameriki, kjer živijo cele vrste brezželnih čebel, ki pa poznajo veliko hujše načine boja nego naše, z želi oborožene čebelice. Ako se kdo drzne, vzeti med iz panja brezželnih čebel, ga napade takoj celi roj in ga požene v beg. — Osrednjeameriške čebele mu takoj zlezejo za rokave, za ovratnik ter vrat, ga besno grizejo in povzročajo s krampanjem srbečico, pred katero vsakdo ute-

če. Najrajši pa se zakadijo te vrste čebele v lase, radi tega jih imenujejo tamnošnji nemški kolonisti »lasni zavijači«.

V splošnem se preživlja lasni zavijač kakor naša čebela od vsrkavanja slaščine iz cvetja in cvetnega prahu. Samo ob Panama prekopu v osrednji Ameriki živi posebna vrsta brezželnih čebel, ki ne marajo za cvetje, ampak so jim slaščica preostanki zemeljskega olja, katerega uporabljajo tamkaj za ugonabljanje malarijo razširjajočih mušic. Krog posod, ki so pomazane s preostanki po smoli in petroleju dišeče tekočine, se podijo celi roji lasnih zavijačev, kakor bi to bile cvetlične grede, da, celo branijo živalice oljnato slaščico na vse moči. Raziskovalec ameriškega naravoslovnega muzeja dr. Hubert Schwarz, je sam na lastne oči opazoval, kaj pomeni lasnim zavijačem surovo olje. Poleg posode, iz katere je iztekel petrolej, se je zbral cel roj zavijačev. Omenjeni naravoslovec je začel tik poleg metati na tla olupe banan, da bi odvrnil zavijače od petroleja, a vse zaman. Za olupke se je pobrigala druga vrsta čebel, zavijači so se držali petroleja. Razvil se je celo boj na življenje in smrt, ko so se skušali udeležiti srkanja petrolejskih ostankov zavijači iz drugega tabora.

Ko je zasledoval naravoslovec vzrok čudnega nagnenja, je dognal, da gre tudi pri surovo olje ljubečih zavijačih za naravni nagon. Brezželne čebele rabijo za prepariranje svojih gnezd zmes

Zakonski par Mollison hoče poleteti iz Londona v Njujork, odtam v Mezopotamijo v Bagdad (v osrednji Aziji) in nazaj v London.

Izviren način avtokraja v Ameriki.

Obče znano dejstvo je, da se v ameriških Združenih državah več avtomobilov ukrade nego kupi. Kar se tiče avtokraja, so doživeli v Čikagi septembra 1. l. rekord. Novih avtomobilov je bilo kupljenih 2255, pokradenih in ugrabljenih pa 3375. V Njujorku je bilo leta 1931 za 2 milijona avtov izmaknjenih, letos jih bo najbrž za polovico več. Radi omenjenih števil se ne čudi noben Amerikanec. V našem listu smo že parkrat pisali o obširni organizaciji ameriške avtokraje in hočemo danes omeniti le eden način, s katerim so av-

Pavel Keller:

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

O, potovala sta imenitno. V prvem razredu. Sin je na vsak način hotel tako. Saj vem, je rekel, kako težka bo materi ta pot, čemu bi jo gledali tuji ljudje, če bo jokala.

Bogatčevka si je obrisala solze. Roke je držala sedaj sklenjene v naročju. Tiho je izpregovorila:

»Srečna sem! Zelo vrlega sina imam. Dober je bil z menoj; lepo je bilo v mestu!«

Naenkrat pa se je rahlo nasmehnila.

»Vzeti me hoče k sebi v Brazilijo. Sedaj me še ne more vzeti s seboj, ker stanuje v divjih krajih. Že poti same od obrežja dalje bi ne zmogla in med vsem tem divjim ljudstvom, ki govori tuj jezik, bi na svoje stare dni ne mogla živeti. Zato bo poskusil, da bo vse, kar ima, prodal, potem pa mi bo najel stanovanje v prečudovito lepem

23. nadaljevanje.

mestu, ki se imenuje Rio; tedaj bo prišel pome in skupaj bova stanovala v Rio. In pomislite, gospod učitelj, dve služkinji iz našega kraja bo plačeval zame. Ali ste si mogli kdaj misliti, da bom imela še dve služkinji?«

Izmed vseh lepot v tuji, čudoviti deželi, ki so ji bile obetane, se je stari ženici zdelo najbolj mikavno to, da bo imela dve služkinji.

Prišla sta domov. Vsak dan je šla žena gori k mlinu. Tam se je bil ustavil sin na potu domov. Od tam je gledal domačo hišo, iskal z očmi svojo mater. To je bil svet kraj.

Povprašala je starega učitelja, proti kateri strani natančno leži Brazilija. Saj človek vendar more vedeti, kam naj gleda. Učitelj ji je rekel, da je to težko določiti, pogledati mora najprej na zemljevid in preračunati s kompasom.

In nato ji je povedal: južno-južno-zapadno! Tam mimo tistega visokega topola na desno. V desni smeri od topola leži Brazilija. Ne morebiti na levo od topola! Tam leži Patagonija. —

iz rastlinske smole ter voska. Radi tega jim je vosek vsebujoča vsebina surovega olja dobro došla, ker bi sicer morale same proizvajati za zapiranje gnezd potrebno tvarino in ta posel bi

jih znatno oviral pri preživljanju. Kako da so zavijači izsledili za svoje opravilo zmes petroleja in smole, spada med uganke vseh živalskih nagonov ali instinktov.

Mimika V. iz Slov. goric.

Treznost na plan!

Zelim vam opisati žalosten zgled naše mladine. Tesno mi je bilo pri srcu, zato sem sklenila te besede zapisati drugim v svarilo.

Bilo je pretekli teden, delala sem nekaj na vrtu, kar zaslišim nerazločno kričanje. Grem pogledat, kaj je. In kaj vidim! Majhen ednajstleten fantek je bil pijan. Padel je zdaj na to, zdaj na ono stran, ymes pa izgovarjal grde kletve. Komaj se še zaveda življenja, pa že uživa tako mladost. Pijan leži v občestnem jarku. Vprašala sem ga, kdo mu je dal piti. Nisem mogla dobiti odgovora. Kraj, kjer je fantek obležal, je bil na glavni cesti proti Mariboru. Kaj bi bilo, če bi slučajno pridrvel kakšen avto! Fant je obležal na cesti, smrt bi bila neizogibna.

Ne vem, kdo nosi krivdo, da se je bil ta deček upijanil. Ne vem in tudi nočem soditi, kdo je kriv v drugih slučajih. So krive razmere, pa tudi ljudje. So krive družine. Tudi starši niso brez krivde.

Mati toži, da nima denarja za sol in kruh, otroku nima kaj dati za jesti. Če gre soseda prosit, dobi čašo pijače, in to ima družina za zajtrk. Še otrokom ponujajo pijačo, ponekod z grožnjo. Otrok se sčasoma navadi in kmalu sam zaprosi za pijačo. Čim bolj raste, tem bolj se v njem razvija želja po alkoholu. Starejši brat-pijanec uči malega brata, kako se mora piti; namesto v cerkev, ga rajši vodi v gostilno. Kar za-

služijo ves teden s trdim delom, zapijejo vse v nedeljo. Ko se strezni, pa toži: nimam nič, vsega mi manjka. Za pijačo pa le ima. Za pijačo da tudi mnogoteri berač, kar je med dnevom naberačil. Proti večeru ga vidiš, kako kolovrati okoli pijan žganja. Jabolčnika po navadi niti piti noče, ker premalo vreže na jezik.

Slika, ki sem jo začrtala, je kajpada nepopolna. Naj pa zadostuje, da pokaže nevarnost alkoholizma, ki preti naši mladini in domovini. Starši, varujte otroke pred nevarnostjo alkohola. Matere imajo v tem oziru izvršiti veliko nalogo.

Fantje, delajte čast naši domovini ne pa sramote! Ali se v pijanosti zrcali vaša in naša bodočnost? Mladina slovenska, kreni na pota treznosti!

Otroci, bodite mladi junaki, potem nam bo zasijala lepša dova, zlata bodočnost!

*

FANTJE KOLESARJI

V nedeljo, dne 2. julija priredi Mariborska kolesarska podzveza svojo prvenstveno dirko za prvenstvo Maribora na progi: Maribor—Fram—Račje—Ptuj—Sv. Trojica—Sv. Lenart—Maribor v dolžini 75 km. Start je na Tržaški cesti pri Mestnem vodovodu ob 8. uri; cilj je v Tomšičevem drevoredu med 10. in 11. uro.

Popoldan ob 3. uri se vrši velika vrtna veselica pri »Lovskem domu«, katero priredi Slov. sportni klub Maraton. Iste se udeležijo vsi kolesarji Maribora, ker se bodo razdelila darila predpoldanske dirke.

Fantje: Ako hoče kdo tekmovati, ni pa še član kolesarske zveze, naj pošlje prijavo do 20. t. m. na naslov S. S. K. Maraton, Maribor, Aleksandrova cesta 6/I, s prijavnino 10 Din, katero mora plačati klub za vsakega tekmovalca. Organizirajte se v skupine in napravite izlet v Maribor. Določite si odhod tako, da bo-

dete vsaj ob 10. uri v Mariboru, da bi zamogli sprejeti dirkače na cilju v dostojnem številu. Skupna sveta maša za kolesarje bo ob pol 12. uri v Frančiškanski cerkvi. Popoldan ob pol 3. uri skupni odhod na veselico z Glavnega trga z godbo na čelu. Prijavite skupine kolesarjev izletnikov na naslov S. S. K. Maraton v Mariboru, do 20. t. m., kakor bi se zamogli ravnati glede skupnega cenejšega kosila. — Tehn. odbor S. S. K. Maraton.

==

Zgornja Sv. Kungota. Na binkoštno nedeljo smo videli v Katoliškem domu veličasten igrokaz v 7 dejanjih »Cvetina Borogradska«, ki je ena sama prekrasna pridiga o četrtri božji zapovedi. Na binkoštni ponedeljek se je ta igra ponovila. Občinstvo je bilo ginjeno do solz nad pretresljivo lepimi prizori. Vrli naši igralci in igralke so rešili svoje vloge prav izborno. Vsa čast jim! To je bilo mnenje vseh gledalcev. Za prelepi uspeh igre pa gre toplá zahvala tudi režiserju, preč. g. župniku Frančišku Magdiču, ki je položil vse svoje bogate izkušnje pri režiranju igre. Blaga gospa grofinja Pachtla pa je izposodila mnogo prelepih kostumov iz srednjega veka, v katerega je postavljena ta igra. Prelepo občutje vseh, igralcev kakor občinstva, pa je malo grenila brezbrilnost gotovih krogov, ki se igre niso udeležili. Prihodnjic ob takih prireditvah in sličnih igrah, ljubi Kungočani, vsi na plan! Bog šaj!

Škale. Kako z veseljem pričakujem »Slov. Gospodarja« in komaj čakam, kdaj pride z njim »Naš dom«, ki nam prinaša toliko lepega in koristnega berila. Zanimajo me še prav posebno dopisi, kako se kaj mladina giblje po Sloveniji. Sprejmite, gospod urednik, tudi od nas Škalčanov par vrstic, da ne bodo mislili dekleta širom Slovenije, da spimo. Tudi tukaj imamo Dekliško zvezo, ki kaj lepo napreduje. Prisrčno hvalo smo dolžne našemu č. gospodu kaplanu, duhovnemu voditelju Dekliške zveze. Imamo redne mesečne sestanke, pri katerih dekleta navdušeno nastopajo s poučnimi govorci, deklamacijami in tudi z dvogovori. H koncu nam voditelj poda krasne nauke, ki nam ostanejo v neizbrisnem spominu, in sestanek vedno zaključimo z veselo pesmico. Tako se me škalske mladenke gibljemo na polju izobrazbe. Milo nebo pa naj bogato blagoslovi našo zvezo, da bo v njej vedno pomlad

Nekega dne jo je stari učitelj našel mrtvo, s hrbtom naslonjeno ob mlin.

Njene širokoodprte oči so bile uprte proti lopolu na polju.

Gledala je bila v desno stran od topola, ne v levo, kajti tam je ležala Patagonija.

Leto.

Stari učitelj je bil sicer upokojen, toda njegov pokoj je bil prepoln vsakovrstnih opravkov. Bil je eden tistih ljudi, ki prenašajo skrbi drugih in opravljajo dela drugih.

Sedaj na primer je bil spravil k večnemu počitku staro Bogatčevko. Pokopali so jo poleg njenega nesrečnega otroka, poleg Katrice. Zopet se je eden ločil od življenja, ki je mnogo pretrpel zaradi skrivnostnega studenca in ne da bi bil razrešil njegovo skrivnost.

Po pogrebu je šel stari učitelj z Emo po vasi. Rekel je svoji spremljevalki:

»Tako gredo eden za drugim. Stara, ki je pletla košare, je tudi včeraj umrla. Golobovka ni verjela, da je resnično mrtva; trdila je, da se

le dela tako, da bi odrla gospodično Emo še za pogrebino. No, no, kolikokrat se je dogodilo v svetovni vojni, da je bilo štabnemu zdravniku naznanjeno: brezupni slučaj se je bistveno zboljšal, simulant je umrl.« — Učitelj se je hihital na svoj mirni način, nato je nadaljeval: »Simulantinja je bila res, ta stara metlarica; toda umrla je pravilno. Bil sem tamkaj, da bi staremu metlarju dal nekaj podpore. Slišal sem, da ste bili tudi vi tamkaj, dobra dušica. V mestu ljudje komaj vedo za to, če umrje kakšen podnajemnik v njihovi hiši. Šele, ko se pelje pogrebni voz mimo, opazijo, da so odpeljali sostanovalca. Na kmetih pa je to drugače. Tistemu, ki že dolgo živi v vasi, pomeni vsaka smrt novo praznoto. Kar nenadoma koga več ni, znanega obraza ne vidiš več; človeka, ki si ga dobro poznal, pogrešaš. In tako se prede okrog tvojega lastnega življenja neka osamelost.«

»Okrog vašega življenja nikoli ne bo osamljeno; preveč ljubezni imate v srcu.«

Nasmehnil se je ves srečen, jo pobožal po roki in rekel:

touzmoviči dolgo gledali policijo po ameriških vele mestih. Šlo je namreč za naslednji način izvirne avtokraje. Avto oropajo na cesti. Par minut zatem opazi lastnik, da je ob voz, alarmira policijo in dvoje motornih policijskih koles drvi v smeri za izgubljenim in ukradenim avtomobilom. Iskani avto je kar naenkrat zginit s površja sveta. Policija prehiti le prav počasi se zibajoči voz za prevoz pohištva. Kedo na svetu bi naj domneval, da je bilo v pohištvo prevoznem vozu pol tucata najbolj izurjenih mehanikov, kojih naloga je bila: spremeniti kolesa na ugrabljenem av-

s svojim cvetjem, vedno poletje s svojim delom in vedno jesen s tisočerm sadom.

Gornja Ponikva. V nedeljo, dne 18. t. m. vse, kar leze in gre, na Gornjo Ponikvo. Naši pridni gasilci pripravljajo malo nedeljskega razvedrila. Uprizorili bodo lepo lepo igrice »Guzaj« v petih dejanjih. Ker je društvo še mlado, zato je potrebno pomoči, ker ima še malo orodja, zato na željo vseh naših gasilcev in pridno izvežbanih igralcev prosimo kar močnejše največje udeležbe. Kličemo vsem, ki se bodo ta dan potrudili na Ponikvo, tovariški pozdrav: Na pomoč!

Primer ženske lahkovernosti.

V Parizu so doživeli v zadnjem času nekaj prav izrednega. Brez običajnih svečanosti in čisto na tihem se je poročila hčerka predsednika sodišča. Poroka je bila izvršena med zidovi ječe. Izvoljenec visokorodne hčerke je jetnik v preiskovalnem zaporu in zanimivo na celi zadevi je destvo, da je bil oče neveste povod za sklep zakona.

Srečni zakonski mož je bivši častnik, ki se je pridno udejstvoval na polju prevar s sklepanjem zakonskih zvez. Goljuf izhaja iz ugledne družine, a je zašel na slabo pot radi tega, ker je znal

denar bolj izmetavati nego ga prislužiti. Že leta 1924. je bil v mestu Rennes radi zakonskih goljufij obsojen na petletno ječo. Kratko pred odsluženjem kazenske dobe je poročil vdovo po oberstu, ki mu je prinesla v zakon 500 tisoč frankov gotovine ter razsežna posestva na Kitajskem. Po preteku enega leta je David, tako se piše prekanjenec, zapravlil doto in zapustil ženo. V znanem igralnem mestu v Biaricu na Španskem je osvojil srce mlajše dame, kateri je bil predstavljen kot eden najvišjih uradnikov v ministrstvu že pokojnega francoskega zunanjega ministra Brianda. Omenjena ga je osrečila z doto 560.000 frankov. Tudi v tem slučaju se je ponovila stara pesem. Škoda zakonaželnih žensk, katere je oškodoval David za znatne denarne vsote, je rasla od polleta do polleta. Končno je spoznal v Parizu svojo sedanjo ženo. Tej je izvalil 350.000 frankov. Sedanji njegov tast je poizvedoval o bodočem zetju in dognal cel seznam prevar, katere si je bil privoščil David. Goljufa so aretirali in sedaj čaka v preiskovalnem zaporu na obsodbo. Hčerke sodnega predsednika pa tudi vsa zločinska dejstva niso omajala v ljubezni. Dosegla je, da je smela poročiti izvoljenca.

Šivilje

dobite modne liste v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila, Koroška cesta 5, Aleksandrova cesta 6 in Kralja Petra trg stev. 4.

trdnjav ob meji, si malo natančneje pogledimo prijazno vasico Svečina, ki leži tik ob meji, kot nepremagljiva slovenska trdnjava. Že radi njene izredno lepe idillčne lege, je kaj privlačljiva izletniška točka, osobito za Mariborčane in druge iz bližine. Ne samo Svečina sama na sebi, temveč tamošnji prijazni ljudje, napravijo na tujca tako prijazen vtis, da ga vsestransko zadovoljuje. Vsakdo, ki ima priliko si ogledati in spoznati življenje svečinskih kmetov, kot na primer: Krenov, Elšnikov, Jamšnikov, Paskolov in mnogih drugih, zadobi res pravi užitek kmetijskega življenja. Rač i njihovega trdnega značaja jim moramo izreči vsestransko pohvalo. Upirajo se nampram svetovni krizi s smotrnim gospodarstvom in premostrivajo vse novodobne načine gospodarstva, da si stanje izboljšujejo. Gospodarji dajejo svoje sinove v kmetijske šole, naročajo strokovne časopise, skratka, zanimajo se za vse načine novodobnega gospodarstva. Kljub vinski krizi še prodajajo svoja izvrstna vina po času primernih cenah, ker znajo pravilno ravnanje z vinom, oziroma grozdem, pranjem in moštom. Vse to jim je pač dala izobrazba iz kmetijske šole in strokovno časopisje. Radi tega je pa ne samo priporočljivo, marveč tudi neobhodno potrebno, da dajo kmetje-gospodarji svoje sinove po možnosti na razne gospodarske tečaje, če gmočne razmere ne dopuščajo, da se izobrazijo na kmetijski šoli. Če pa tudi to ni mogoče, je pa vsekakor vreden spremljevalec in svetovalec strokovni časopis, katerega bi pač moral imeti naročenega tudi najmanjši posestnik, in ga tudi temeljito preštudirati. Geslo bodi: Strokovni časopis in »Slovenski Gospodar« v vsako hišo. H. V.

Selnica ob Dravi. Tukaj smo pokopali blagega moža in očeta Franca Smolnik, ki je umrl na posledicah vojne. Vsem, ki so rajnega v tako velikem številu spremljali na njegovih zadnjih poti, iskreni: Bog plačaj! Rajnemu pa sveti večna luč.

Fram-Svečina-Vrnjačka Banja. Usoda je hotela, da sem se oddaljil od vas, tovariši, od lepe Slovenije, zelenih Slovenskih goric v Vrnjačko banjo. Živim tu isto med Slovenci prav zadovoljen. Naročen sem na »Slov. Gospodarja«, katerega vestno čitam in zasledu-

jem vse dogodke svoje domovine. Zanimajo me novosti domačega kraja in sem vedno v duhu med vami, tovariši. Deloval bom v bodoče z vami po svojih močeh, ter ostajem zvest svojemu domovini Sloveniji. Želim pa tudi, da ostanete vi v bodoče fantje na mestu kot doslej. Ostanite vztrajni na vaši začrtani poti, da boste vredni sinovi matere Slovenije, njej v procvit in v obli blagor naše domovine Jugoslavije. Sprejmite pa vsi tovariši in znanci pozdrave od tovariša H. V.

Slovenske gorice. Precejšen del Slovenije zavzemajo krasne Slovenske gorice, ki so po svoji krasni legi in dobri ljudstvu kaj privlačljive. Meji na sosedno državo Avstrijo, ter imajo osobito ob meji trdne slovenske postojanke. Izmed mnogih lepih vasic, slovenskih

tomobilu, številko ter posamenze dele prebarvati. Dobrih 100 km pelje pohišten voz iz voza se prikaže namesto prvotno modrega — sivi avto, katerega prodajo lopovi v kakšni drugi ameriški državi brez težav in bi ga pravi in prvotni lastnik nikdar več ne spoznal. Na ta način so zaslužile ameriške avtobande težke milijone, predno jih je razkrinkala tajna policija.

Dviganje zaklada na morskem dnu.

Na Holandskem zasledujejo z največjo napetostjo dela nemškega potapljača Bekersa, ki se je lotil naloge: z ladjo »Lutina« pri Terjellingu pred 130 leti

»Ema, vi nosite črno obleko. Tudi vi ste doživeli sedaj hud udarec v svojem življenju. Pogovoriti se bova morala o tem.«

»Ravno sem vas hotela prositi za to.«

»Da, toda danes ne! Danes moram pisati Andreju Bogatcu. Poslal sem mu brzojavko, da je mati mirno zaspala in da bo pogreb v torek popoldne ob treh. Lahko si preračuna v takojšnji čas. Gotovo bo pospremil v mislih svojo mater do groba. Dober človek je.«

Da, stari učitelj je imel glavo vedno polno tujih skrbi in težav.

O Emi so se začele širiti neumne govorice. Kar naenkrat je strašno obogatela. Mladi Jelšnikar je umrl in ji zapustil vse, pa prav vse. Bližnje svoje sorodnike, ki so živeli v revnih okoliščinah, je razdedinil in volil vse svoji skrivni ljubezni — Emi. Ta pa je sedaj žalovala za njim. In obenem je bila nevesta Karla Colnarja. Taki so gosposki ljudje! Za denar store vse! Kdo bi si bil to mislil!

Tako so opravljali.

No, mladi Jelšnikar je zapustil Emi le del svojega velikega premoženja. On je bil tisti skrivni kupec, ki je kupil posestvo, katero je pripadlo po oporoki sedaj Emi brez dolga. Poleg tega je prejela še velik kapital. Prav znatno premoženje pa so dobili tudi prav daljni sorodniki in dobrodelnice ustanove.

Gospod graščak je odšel iz vasi v mesto, kjer si je najel stanovanje. Rekel je, da noče stanovati v najemu pri svoji hčeri. V mestu se je počutil najprej strašno nesrečnega, čeprav je šla stara Urša z njim in prav lepo skrbela zanj. Šele ko je našel stalno omizje, kjer je svojim političnim in narodnogospodarskim izvajanjem našel pobožne, verne poslušalce, ki mu v nobeni reči niso oporekali, šele tedaj se je stari vdovec počutil dobro. Ko mu je hčerka Ema podarila avto, je prisegel, da ga ne pogleda; toda v prejšnjih, zanj bolj srečnih časih je bil dober vozač, celo dirk se je udeleževal, zato je čez nekaj dni že sedel pri krmilu in se peljal. Vsak dan se je peljal proti domači vasi »na obisk«. Ostal pa tam nikoli ni čez noč, ampak se je peljal zvečer,

Sv. Barbara v Slov. gor. Sladkost zakonskega stana sta si naložila Franc Vogrin, posestnik in kolar v Sp. Koreni, in Rozika Damiš, posestnica. Zenin je bil vrl gledališki igralec, bivši tajnik Orlov in drugih kršćanskih organizacij, aglini član ter odbornik gasilnega društva. Nevesta pa dolgoletna cerkvena pevka. Bog jima daj obilo sreče in božjega blagoslova! — Čitali smo žalostno vest, da je umrl pri Sv. Juriju v Slov. gor. gospod Ivan Roškar, bivši gerent okraj. zastopa v St. Lenartu. Rajni je nakazal prvo podporo za našo cesto v Koreni, zato ga bomo ohranili v hvaležnem spominu! — Naše gasilno društvo se je pričelo živahno gibati, prirejati igre, vaje z brizgalno. Le tako naprej.

Hajdina. Neka krivoverska družba je po svojih potnikih tudi po naših hišah razpečevala knjige protiverske vsebine. Nekdo, ki družine dobro pozna, pa je tem potnikom pomagal, ker jih je napotil mimo tistih hiš, kjer bi jo skupili. Pa še eno predrznost so si upali ti potniki uganjati, ko so namreč trdili, da so duhovniki krivi današnje gospodarske stiske. Seveda, ljudje so se tej trditvi smejali, neka posestnica je celo naravnost branila domačega župnika, ko je rekla, da »naš gospod pač ne računajo dosti in marsikdaj zastoj krstijo in pogreb opravijo«. Da, duhovniki so sami na slabem, tako, da komaj shajajo, a siromakov, vlasti brezposelnih, pa morajo ravno župnišča največ sprejeti. — Gornja zadevščina je resna, la sledeča pa je smešna in resna obenem. Zgodilo se je to-le: Koklja je pustila piščeta, da so si sama iskala živeža — a glej, ta zapuščena piščeta je začela voditi sama od sebe druga koklja, ki svojih piščet ni imela. In kako skrbna je bila druga koklja, mačeha, dosti bolj od prve, prave matere. Malokdaj se kaj takega zgodi; smešno se nam zdi, a vendar je v svarilo in pouk celo ljudem, ki niso pravi starši in zato nimajo umevanja in ljubezni do sirot.

Gajovci. Z ozirom na nočico, katero je priobčil »Slov. Gospodar« v svoji številki z dne 10. maja izjavljamo resnici na ljubo: Pukšič Anton, ni bil v nobeni zvezi z rekruti in ni imel z njimi nobenega konflikta ter da sploh ni bil dotičnega dne v Moškanjcih.

Ljutomer. Pred dvema tednoma smo poročali o smrti našega blagega g. Dolamiča s Ka-

menšaka in že mu je sledil njegov rojak, so-seđ, pevski tovariš g. Jožef Pelnar, katerega smo položili k zadnjemu počitku na binkoštno nedeljo ob veliki udeležbi ljudstva. Rajni je bil spreten obrtnik — mizar, ugleden meščan in mož čistega značaja, zato so mu zaupali razne važne funkcije v občini, v okr. posojilnici in v društvih. Pri obrtni zadruzi je bil načelnik nad 30 let, pri Slovenskem pevskem društvu predsednik 20 let itd. Njegov lep, čist in simpatičen tenor se je razlegel pri vseh cerkvenih in narodnih slovesnostih, da ga bodemo dolgo pogrešali. Z njim je torej utihnil visoki »Ce, s katerim se je mnogokrat odlikoval. Doma in ob grobu mu je zapel združen pevski zbor tri žalostinke, ravnatelj okr. Posojilnice in organist g. Potočnik mu je spregovoril nekaj besed v spomin pokojnikovih zaslug. Tudi mestna godba je zasvirala svojemu podporniku nekaj žalostink. Za vse, kar si storil dobrega, Te naj poplača ljubi Bog, kateremu si zvesto služil. Uživaj onstran groba zaželjeni mir! Naj Ti sveti večna luč!

Sv. Tomaž pri Ormožu. Zadnji dan meseca majnika se je poslovila od nas vrla mladenka Monika Cafova, katero je popeljal v novo domovanje k Sv. Juriju ob Ščavnici tamošnji posestnik in trgovec g. Tone Korošak, da si tam v zakonski vzajemnosti izgradija nov dom sreče in zadovoljnosti. Dragi Moniki, ki

Organisti!

S 1. julijem 1933 stopi v veljavo slovenski obrednik. Ta se tudi vas tiče, posebno pri pogrebi. Zato si pravočasno oskrbite »Pogrebne obrede« s slovenskim besedilom. Samoprodaja za lavantinsko škofijo je v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Cena knjigi je 25 D, za poštino 2 Din, skupno 27 Din. Pri naročilu pošljite denar naprej, ker je povzetje drago. Priporoča se:

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

je zapustila rodni dom in svojce, kot njenemu soprogu, ki je našel v njej dobro in skrbno življenjsko družico, želimo na pot v novi stan obilo sreče.

Oplotnica. Izredno veselo slovesnost smo obhajali dne 29. maja v znani dobri Črešnarjevi hiši v Malahorni. Korenina starega kova Anton Horvat je ta dan obhajal s svojo zvesto družico zlato poroko. Da je bila slavnost še bolj pomembna, je sklenil ta dan zakonsko zvezo njun najmlajši sin Gustl. Ginljiv prizor je bil, ko sta korakala zlatoporočena v spremstvu svojih otrok, vnukov in pravnukov ter mladoporočena med svojimi svati pred oltar Marije k bližnji božjepotni cerkvi na Brinjevo goro. Kdor pozna strmo pot na goro, bi upravičeno dvomil, hode li zmogel tako pot zakonski par, ki prenaša že dolgih 55 let sladkosti in težave zakonskega življenja. Toda naš vedno veseli Tonček, ki nosi že deveti križ, je hitel s svojo zvesto Micko navkreber, da so ga celo mlajši svatje komaj dohajali. Domači župnik g. Bezjak je govoril obojnimi poročencem v srce segajoč govor. Ko sta si zlatoporočena pred oltarjem ponovno obljubila zakonsko zvestobo, se je orosilo marsikatero oko. Ti pa, Marija z Brinjeve gore, ki sta zlatoporočena iskala pri Tebi nešteto krat tolažbe, prosí svojega Sina, naj blagoslovi naš slovenski narod, da bomo imeli še mnogo tako vzornih očetov in dobrih mater kot sta Horvatova slavljena, ki se držita gesla: kogar Mati zagovarja, tega Sin ne pogublja. Zlatoporočena pa živi Bog še da demantne poroke.

Spodnje Pohorje pri Rečici ob Savinji. Dne 26. maja t. l. smo položili k večnemu počitku uglednega posestnika Jožefa Fürsta, p. d. Flereta. Kruta smrt nam ga je vzela po kratki in mučni bolezni v najlepši moški dobi. Komaj 45 let je doživel. Kako je bil Jože med nami priljubljen, je pričal njegov lep pogreb, katerega se je kljub zelo slabemu vremenu udeležilo prav obilo ljudi. Tudi solnce je zalovalo ter se skrilo za oblake, ki so pošiljali debele kapljice na krsto preminulega. Ob odprtem grobu, ki so ga obdajali polnoštevilno rajnikovi tovariši-gasilci, njegovi svojci, sorodniki, prijatelji, sosedi in znanci, se je rečički č. g. župnik Alfonz Požar z lepim govorom poslovil od rajnega Flereta. Nato so mu pevci zapeli žalostinko: »Blagor mu, ki se spočije«. Milo so

»domov«. Kadar se je peljal mimo davčnega urada, je vozil počasneje in razsrjen mislil:

»Kaj ne, tole bi bilo zopet nekaj, kar bi radi zarubili? Toda tega veselja ne boste več doživeli, požeruhi!«

Karel Colnar je postal tih človek. Zaenkrat se je naselil v domači vasi kot zdravnik in je izvrševal svoj zdravniški poklic v domači hiši. Nekaj posrečenih zdravljenj mu je prineslo dober glas. Vaščani in trije sosednji okraji so dobili zaupanje do njega, čez dolgo so ljudje zopet prihajali v hišo, ki je bila prekleto. Ljudi, ki so prihajali in odhajali, gospodinja Ana že skoraj nobenega ni poznala več. Vsa ta leta nikoli ni šla po vasi, bila je skoraj zaprta, tako sama kakor njen izginuli mož. —

Karel je bil do svoje neveste vedno zelo nežen, toda postal je tih človek. Kadar je zagledal črno Emينو obleko, je vidno vztrepetal in oblak je legel na njegovo čelo in oči.

Ali je bila res samo hvaležnost do rajnika, samo veliko sočutje, ali pa je njegova silna lju-

bezen vendarle zajela del jene duše? Mučila ga je ljubosumnost. Pač si je govoril, da je nevredno moža, če odreka ljubljeno ženi prijateljstvo s kom drugim, toda mož hoče imeti ljubljeno ženo vso, ne le njenega telesa, hoče tudi njeno dušo. Ali ni bila nošnja te vdovske obleke nekaj, kar je že presegalo navadno hvaležnost? Zeblo ga je, kadar je videl to črno obleko. Vedel je tudi, da se ljudje spotikajo ob tej žalni obleki, da celo staremu učitelju ni bilo vse čisto prav.

Nekega dne je rekel:

»Ema, še vedno nosiš črno obleko. Ali že ni čas, da jo slečeš?«

»Ne, leto še ni preteklo.«

»Saj vendar nisi njegova vdova.«

»V navadnem pomenu ne; bila pa sem žena njegovega hrepenenja, njegove brezmejne ljubezni. In tega ne pozabim.«

Vzdihnil je na glas in rekel:

»Tedad pa si ga tudi sama ljubila!«

Planil je in tresoč se vprašal:

»Ali si prišla kdaj v telesno dotiko z njim?«

Dalje sledi.

potopljeno zlato v vrednosti 14 milijonov goldinarjev, dvigniti. Potapljač je že dognal, da pokriva potopljeno ladjo 13 m debela plast peska. Napravili so že 102 vrtanj, zadeli so na 4 m debelo rjasto tvorino, ki predstavlja nekdanjo topovsko strelivo. Maso so odstranili in s tem je odprta pot v zakladnico.

OGLASI
v »Slov. gospodarju«
imajo
najboljši uspeh!